

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Neadoptarea în termenul prevăzut a actelor necesare pentru a se conforma Directivei 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de modificare a Directivei 92/49/CEE a Consiliului și a Directivelor 2002/83/CE, 2004/39/CE, 2005/68/CE și 2006/48/CE în ceea ce privește normele de procedură și criteriile de evaluare aplicabile evaluării prudențiale a achizițiilor și majorărilor de participatii în sectorul financiar (JO L 247, p. 1)

Dispozitivul

1. Prin neadoptarea în termenul prevăzut a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de modificare a Directivei 92/49/CEE a Consiliului și a Directivelor 2002/83/CE, 2004/39/CE, 2005/68/CE și 2006/48/CE în ceea ce privește normele de procedură și criteriile de evaluare aplicabile evaluării prudențiale a achizițiilor și majorărilor de participatii în sectorul financiar, Regatul Țărilor de Jos nu și-a îndeplinit obligațiile ce îi revin în temeiul acestei directive.
2. Obligă Regatul Țărilor de Jos la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 195, 17.7.2010.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 22 decembrie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Regatul Unit) — Barbara Mercredi/Richard Chaffe

(Cauza C-497/10) (¹)

[Cooperare judiciară în materie civilă — Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 — Materie matrimonială și răspundere părintească — Copil al unor părinți necăsătoriți — Noțiunea „reședință obișnuită” a unui copil de vârstă mică — Noțiunea „încredințare”]

(2011/C 55/30)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Barbara Mercredi

Pârât: Richard Chaffe

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Interpretarea articolelor 8 și 10 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea

și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (JO L 338, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 06, p. 183) — Noțiunea de reședință obișnuită — Copil născut în Regatul Unit, având tată britanic și mamă franțuzoaică și care are cetățenia mamei, părinții nefiind căsătoriți — Copil deplasat de mamă în Réunion — Deplasare legală la momentul la care a avut loc întrucât, la acel moment, mama era titulara răspunderii părintești în privința copilului — Cereri subsecvente formulate de tată prin care solicita răspundere părintească, reședință alternativă și drept de vizită, introduse la instanțele britanice — Ordonanță emisă de High Court prin care se dispune înapoierea copilului în Regatul Unit — Ordonanță atacată de mamă pentru motivul că reședința obișnuită a copilului nu mai era în Regatul Unit la momentul sesizării instanței

Dispozitivul

1. Noțiunea „reședință obișnuită”, astfel cum aceasta reiese din articolele 8 și 10 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, trebuie interpretată în sensul că respectiva reședință corespunde locului care exprimă o anumită integrare a copilului într-un mediu social și familial. În acest scop, atunci când în litigiu se află situația unui copil de vârstă mică ce locuiește de numai câteva zile cu mama sa într-un stat membru, altul decât cel în care are reședința obișnuită, în care a fost deplasat, trebuie mai ales să fie luate în considerare, pe de o parte, durata, regularitatea, condițiile și motivele sejurului pe teritoriul acestui stat membru și ale mutării mamei în statul respectiv și, pe de altă parte, dată fiind în special vârsta copilului, originile geografice și familiale ale mamei, precum și raporturile familiale și sociale pe care aceasta și copilul le au în același stat membru. Este de competența instanței naționale să determine reședința obișnuită a copilului, ținând cont de ansamblul împrejurărilor de fapt specifice fiecărui caz în parte.

În ipoteza în care aplicarea criteriilor sus-menționate ar conduce, în cauza principală, la concluzia că reședința obișnuită a copilului nu poate fi stabilită, determinarea instanței competente ar trebui efectuată pe baza criteriului „prezenței copilului”, în sensul articolului 13 din regulament.

2. Deciziile unei instanțe dintr-un stat membru prin care este respinsă, în temeiul Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, o cerere de înapoiere imediată a unui copil în circumscripția unei instanțe dintr-un alt stat membru, și care se referă la răspunderea părintească privind acest copil, nu afectează deciziile care trebuie adoptate în acest alt stat membru cu privire la acțiuni referitoare la răspunderea părintească ce au fost introduse anterior și care se află încă pe rolul acesteia.

(¹) JO C 328, 4.12.2010.